

stændig det Apparat, der blev dannet for nogle Aar siden, eller at man i det hele vil forlange eller har forlangt noget urimeligt. Det, man vil forlange og nødvendigtvis maa have, er et tilfredsstillende Administrationsapparat, og det kan jeg ikke erkende, at det Forslag, som er vedtaget ved anden Behandling og nu vil blive vedtaget ved tredje Behandling, yder; om man kan enes om det paa et senere Stadium, skal jeg naturligvis lade staa hen, det er mit Ønske.

Jeg kan slet ikke forstaa, at det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgtres (Bernsten) kan blive mindre behagelig berørt af de ganske ustyldige Bemærkninger, som jeg gjorde til det ærede Medlem ved anden Behandling. Jeg saa ikke, at det ærede Medlem ikke var til Stede — man kan jo ikke altid overse de fulde Rækker — ellers havde jeg maaske holdt Bemærkningerne tilbage. Men det forekommer mig at være menneskeligt, ganske ustyldigt af mig at minde om, at det ærede Medlem havde været Formand i Udvalget paa fjerde Aar, og at det ærede Medlems Iver nu havde givet sig Udslag deri, at Forslaget saa snart som muligt skulde over til Fællesudvalg. Hvad „Lodtrækning i Fællesudvalg“ angaar, saa er det naturligvis et figurligt Udtryk, jeg har brugt, jeg ved nok, at man ikke i bogstavelig Forstand bruger Lodtrækning, men det kunde man saamænd i mange Tilfælde lige saa godt gøre, og derfor er det slet ikke saa uforstandigt, at Regeringen en Gang har forudsat, at noget saadant var rigtigt. Jeg ved, at man i Fællesudvalg handler og haaber og søger at komme til at dele midt over og enes, og derfor er det for Ministeren aldrig saa dejlig en Udsigt et Fællesudvalg, saa jeg vil foretrække en fri Forhandling mellem Eugene og Ministeren, og de maa det ærede Medlem ikke fortænke mig i. Men i øvrigt har jeg udtrykelig udtalt min Paastømmelse af, at det ærede Medlem som Formand for Udvalget har været i Stand til at saa Sagen frem til Forhandling, og jeg synes, at det maatte kunne tilfredsstille det ærede Medlem, og at det saa ikke kan gøre noget, at jeg paa nogle Punkter har tilladt mig at sætte et ganske ustyldigt Notabene ved det ærede Medlems Ledelse af Sagen. Nu gjorde det ærede Medlem rede for den hurtige Virksomhed, der har været i 4 Aar. Det første Aar gif hen med at vente paa Ministerens Oplysninger, der vare aldeles utilstrækkelige, da Sagen fremkom. Hvis man vil efterse Forslagets Motiver, da det kom frem, er jeg ikke saa sikker paa, at de vare aldeles utilstrækkelige. Jeg ved godt, at det ærede

Udvalg gjorde en hel Del Spørgsmaal — det gøre Udvalg ofte — og der udkom en thf Bog ved Aarets Slutning, og dermed gif man saa over til det næste Aar. Hvis jeg nu vilde spørge, hvor mange af de ærede Medlemmer her i Salen, der have læst denne Bog, og det i Virkeligheden skulde siges, er det jo ikke vist, at den ærede Formands Arbejde virkelig har været tilfredsstillende, thi det at saa Oplysninger fra Ministeriet, saa dem sammenstillede i Bureauet og saa dem trykte, det er jo noget, der i og for sig kan overkommes; nej, det, hvorpaa det kommer an, er, i hvilken Grad disse Oplysninger have været nyttige — Gud bevares, for Udvalget tvivler jeg ikke om det, men for Medlemmerne i Salen. Jeg tvivler noget paa, at de ere blevne studerede ret grundig igennem. Men det er jo noget, jeg ikke kan vide, men vi kunne maaske saa noget at vide om det. Der andet Aar blev Rigsdagen opløst, og det er ganske vist en Udstyldning. Det 3dje Aar var der Session fra Oktober til April, da fremkom der paa den allerførste Dag i Samlingen en meget ufuldkommen Betænkning, for saa vidt Mindretallet ikke havde haft Lejlighed til at forhandle den. Og jeg maa dog gøre opmærksom paa, at man kunde ikke vente noget Udbytte af den Betænkning, thi her indtraf for mig det ganske enestaende og mærkværdige Tilfælde, at der ikke blev konference med Ministeren, inden denne Betænkning blev afgiven. Det er jo en af de største Sager, der i mange Aar har foreligget for Rigsdagen, og ærede Medlemmer vide jo meget godt, at disse Konferencer med Udvalget kunne have ikke ringe Betydning for Afgørelsen. Jeg antager imidlertid, at det, at Betænkningen blev afgiven uden Konference med Ministeren, og uden at Mindretallet fik taget Stilling dertil, er et Udslag af den ærede Formands Samvittighedsfuldhed: Nu skal den Sag ligge paa Bordet. Man kunde ikke vente nogen frugtbar Forhandling paa det Grundlag, og ganske rigtig, efter at Betænkningen var lagt paa Bordet, har man atter brugt nogle Maaneder i denne Rigsdagsamling. Jeg paastømmer, at Betænkningen er fremkommen, men hvis der skulde debatteres om det, og hvis der endelig skulde siges noget om det ærede Udvalgs og den ærede Formands Virksomhed, anser jeg det ikke for umuligt, at man kunde komme frem med noget i den Retning.

Der er fra en enkelt Side her sagt, at man binder Budgettet, men det er jo slet ikke Tilfældet. Jeg tror i øvrigt, at der er blevet gjort opmærksom paa fra andre Sider, at navnlig nu, efter at Tallene ere